

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a III-a —

UMBRA UNUI
COȘMAR

CUPRINS

CAPITOLUL I

„Cine a mai auzit de un Ephialt cu depresie?” · 7

CAPITOLUL II

E ca și cum aș fi avut o premoniție! · 17

CAPITOLUL III

„Să te las în viață a fost o greșeală” · 25

CAPITOLUL IV

„Va trebui să discutăm despre tot ce s-a întâmplat acolo
și nu numai...” · 37

CAPITOLUL V

„Ai plecat la vânătoare de Umbre fără mine?” · 45

CAPITOLUL VI

„Ești tu politicoasă, dar nu prea știi să-ți alegi
mâncarea, fata mea!” · 63

CAPITOLUL VII

„Casa asta e a naibii de sinistră!” · 73

CAPITOLUL VIII

„Sunt responsabil pentru moartea lor!” · 85

CAPITOLUL IX

„Dacă s-a lăsat ca prostul ars de viu, îl omor cu
mâna mea!” · 95

CAPITOLUL X

„Sper doar să mai vrea să vorbească cu mine” · 101

CAPITOLUL XI

**„Dacă mă atingi, mi-e teamă că rațiunea
mă va părăsi” · 109**

CAPITOLUL XII

„N-am să mă port deloc ca o domnișoară” · 123

CAPITOLUL XIII

„Cineva ar trebui să strângă gunoiul de pe jos” · 131

CAPITOLUL XIV

„Cu alianța asta, vin la pachet multe consecințe” · 143

CAPITOLUL XV

**„Am dreptul să fiu acolo, în rândul celor
care luptă” · 157**

CAPITOLUL XVI

„Ești dispusă să îți asumi acest risc?” · 169

CAPITOLUL XVII

„Atât de real!” · 179

CAPITOLUL XVIII

**„Am nevoie de monstrul din tine, nu de
un partener de dans!” · 195**

CAPITOLUL XIX

„Niciodată să nu-mi dai drumul!” · 209

CAPITOLUL XX

„Ce avem noi aici, nu e grotesc, este idilic” · 219

CAPITOLUL XXI

**„Nu-mi cere să promit altceva, pentru că mă voi vedea nevoită
să-mi încalc promisiunea!” · 241**

CAPITOLUL XXII

**„Depun eforturi considerabile pentru
a îți îngădui să trăiești” · 255**

CAPITOLUL XXIII

„A fost aici! Victor a fost aici!” · 271

CAPITOLUL XXIV

„Nu pot spune nici că-mi displaci” · 285

CAPITOLUL XXV

„Mereu mă întorc după tine, doar știi!” · 293

CAPITOLUL XXVI

„Vei învăța să pierzi” · 307

EPILOG · 331

— CAPITOLUL I —

„CINE A MAI AUZIT DE UN EPHIALT CU DEPRESIE?”

*Ce suflet trist mi-au dăruit
Părinții din părinți,
De-au încăput numai în el
Atâtea suferinți?*

*Ce suflet trist și fără de rost
Și din ce lut inert,
Că după-atâtea amăgiri
Mai speră în deșert?*

*Cum nu se simte blestemat
De-a duce-n veci nevoi?*

Ce suflet trist – Mihai Eminescu

Vântul şuiera amenințător, lovindu-mă cu putere în piept, încercând să se opună cu încăpățănare și trăgându-mă cu mâini invizibile de spate. Cu fiecare rafală, mâinile mi se încleștau și mai strâns pe ghidon, iar dreapta îmi rotește accelerația, provocând noul meu companion să huruie plin de viață și să se arunce înainte cu viteza de nedescris a păsării de pradă căreia îi purta numele. Vibrațiile se propagau prin tot corpul și un zâmbet plin de satisfacție mi se întinse pe față, ascuns în spatele căștii negre cu vizieră fumurie. Imaginile se succedau pe lângă

mine, precum într-un film derulat pe rapid, copacii și ruinele de pe margine îmbinându-se într-o linie ștersă și vălurită, în care culorile se amestecau amețitor unele cu celelalte. Doar șoseaua din fața mea părea aproape nemișcată, nuanța de un gri închis a asfaltului, lucind în depărtare într-un efect de morgana și lăsând impresia mișcătoare a unei ape. Chiar și cu extazul ce însoțea mereu plimbările pe motocicletă, evenimentele recente obișnuiau să îmi acapareze mintea, lăsându-mă pradă gândurilor și răpindu-mi din plăcerea cu care mă abandonam senzației.

În ultimele luni, mă surprindeam zâmbind din ce în ce mai rar, de parcă fața mea se dezobișnuise să-și mai flexeze mușchii astfel, iar aceste raiduri, călare pe motocicletă și testând de fiecare dată noi limite atât pentru ea cât și pentru mine, erau aproape singurele momente care îmi aduceau minunata stare și îmi ridicau colțul buzelor într-o satisfacție și pierdere de sine.

Îmi aminteam fiecare detaliu din ziua în care Max m-a chemat în curtea din fața noii noastre reședințe și mi-a arătat, cu un zâmbet larg, ușor timid, cu ochii sclipindu-i nerăbdători, o chestie acoperită cu o pânză mățoasă de culoare neagră. Eram ușor distrată și iritată totodată de faptul că tocmai fusesem pusă de frații mei și ceilalți membrii ai grupului nostru peștiș să suflu într-un tort deasupra căruia fusese așezat un bebeluș mic din marțipan care dormea cu fundulețul gol în sus, cu mânuțele grăsuțe așezate frumos pe o lumânare în formă de patru. Îmi făcuseră o surpriză, dorind să sărbătorim împlinirea a patru ani de la Inițierea mea, iar alegerea tortului îi aparținuse nesăbuitului de Felix. Ornatul acestuia fusese, de asemenea, ideea lui. De gluma cu bebelușul în fundul gol puteam trece – probabil – dar să faci cadou unui Ephialt un tort de ciocolată? La o aniversare a Inițierii? Era pur și simplu cruzime!

Când Max mi-a făcut un semn complice să îl urmez, tocmai îmi mijeam ochii la Andreas, care înfuleca alături o felie nefiresc de mare

din tortul meu, scoțând tot felul de sunete de satisfacție absolută a papilelor gustative. Cu gândul încă la straturile de ciocolată, nucă și cine știe ce alte minunății a căror savurare o pierdusem pe vecie, am înaintat aproape absentă la îndemnul lui Max și-am tras de materialul lucios, lăsându-l să cadă în ape, la picioarele mele.

Mi-amintesc cum secunde în șir nu am fost în stare să articulez nimic. Cu gura căscată, ochii holbați și împietrită în locul în care mă aflam, priveam ca trăsniță la superba motocicletă din fața mea. O Suzuki Hayabusa, neagră, magnifică, aproape identică cu cea pe care o văzusem în Vertica cu doar câteva luni în urmă, când ne îndreptam spre Consiliul Ephialtelor. O admirasem atunci de la distanță, iar Max mă întrebase dacă îmi plăcea și dacă mi-aș dori-o. Trecuseră mai multe luni și uitasem cu desăvârșire de acea întâmplare. Când formele sale desăvârșite s-au proiectat pe retina mea, m-am îndrăgostit iremediabil de *șoimul meu călător*¹.

Am învățat din nou accelerația, dându-i un nou puls de putere și aplecându-mă și mai mult ca să pot continua să respir împotriva curentului ce îmi apăsa pieptul. Zâmbetul îmi dispăruse de pe buze și nici nu remarcasem când l-am pierdut. Poate în aceeași clipă în care mi-am amintit că acea zi fusese nu numai prima dată când mă urcasem pe o motocicletă, dar și prima zi din care, din motive încă necunoscute, relația dintre mine și Max a început încet încet să se năruie.

Mi-am simțit ochii umezindu-mi-se și știam foarte bine că nu era de la viteza – acum trecută de 350 de km pe oră – cu care goneam pe șoseaua dreaptă și pustie ce ducea spre Mako, localitate aflată în partea de vest a Ținuturilor de Mijloc și în direcția căreia oamenii se îndreptau acum din ce în ce mai rar.

Înainte de Revelație, această localitate era aproape în mijlocul continentului, dar acum reprezenta ultima așezare în care mai puteai

1. Hayabusa – denumire care în limba japoneză se traduce prin „șoim călător”.

găsi oameni. Continentul se rupsese în mai multe bucăți, iar toată partea de vest fusese distrusă, civilizația fiind aproape năruită din temelii. Puțină lume se aventura acum prin astfel de locuri, iar străzile erau aproape goale, pe alocuri, distruse ori pline de verdeață. Ajunsesem să cunosc ruta spre Mako și o preferam pentru ieșirile mele cu motocicletă, ori de câte ori găseam un prilej în care să pot evada pentru câteva ore.

Să evadez... Exact așa ajunsesem să simt aceste momente departe de toți cei dragi și nu era normal. Dar de unde venea o astfel de stare? Ce anume o provocase? Erau întrebări la care nu aveam încă răspunsuri. Nu complete. Max era, poate, unul dintre ele.

Privirea mi se încetșă de lacrimile pe care mă încăpățânam să nu le las să cadă.

De ce, Max? Ce naiba s-a întâmplat de ai trecut de la acel moment, în care m-ai privit cum mă bucur de cadoul primit ca un copil, sorbindu-mă din ochii de parcă nimic nu exista mai prețios pe lume pentru tine, la privirea rece și rezervată din acea seară?

Oricât am rețrăit în minte întreaga zi, încercând disperată să găsesc o explicație pentru schimbarea lui față de mine, nu am reușit.

Nici două luni nu trecuseră, iar noi ajunsesem aproape să nu ne mai vorbim cu zilele. Max evita să mai rămână singur cu mine în aceeași încăpere. Încerca să se poarte normal, politicos de față cu ceilalți, însă îl surprindeam adesea, când bănuia că nu îl pot vedea, privindu-mă încruntat, hăituit parcă de dubii. Îi știam acea privire. Așa îl cunoscusem. Așa mă privise încă din prima seară în care ne-am întâlnit în acel bar – Heaven's Place – când se lupta în interiorul său cu ura pe care o purta atunci pentru Ephialte. Dar după tot ce se întâmplase între noi, după acea noapte petrecută la hotelul din Vertica, pentru aproape patru luni fusesem împreună și ajunsesem să cred că nimic nu ar putea vreodată să ne mai despartă.

Am simțit un nod imens în gât, iar lacrimile mi-au alunecat din ochi, umezindu-mi buretele de protecție de pe interiorul căștii. Pentru câteva clipe părea că nu mai am aer și nu pot respira. Am clipit des, încercând să-mi limpezesc ochii și să pot privi în fața mea. O senzație de panică mă cuprinse din toate direcțiile, iar plămânii mi s-au contractat dureros, încercând să găsească aer, dar incapabili să se destindă. Casca mă apăsa claustrofobic pe ambii obraji, vântul îmi presa pieptul, umbre întunecate porniră a-mi îngusta vizibilitatea, iar o teamă irațională îmi crescui ritmul cardiac până ce bățile inimii rămaseră singurele zgomote pe care le mai puteam auzi.

Fără să îmi dau seama ce fac, mi-am îndreptat spatele. În doar o fracțiune de secundă m-am simțit smulsă de o forță incredibilă și aruncată în aer. Mă răsuceam cu viteză, imagini se succedau cu o rapiditate amețitoare. Toată acea adrenalină în care mi-am înecat sângele în timp ce goneam nebunește cu peste 350 km pe oră, reuși să mă scoată din panica în care mă aruncasem singură, ca un sinucigaș de pe marginea clădirii și a trezit toate instinctele Ephialtului din mine.

Mi-am auzit gândurile așezându-mi-se în ordine, mintea punând cap la cap cu rapiditate informațiile pe care privirea mea speriată le înregistrase. Am preluat controlul mișcărilor, încercând să mă opun inerției cu care forța vitezei ce mă zburase de pe motocicletă, mă rotea încă. Am întins mâinile și am împins cu putere, redresând întrucâtva traiectoria și micșorând viteza cu care mă roteam. Am flexat un genunchi, lăsându-l câteva secunde să se frece de asfaltul șoselei. M-am ghemuit apoi, reducând impactul și m-am oprit în final, cu un picior proptit în asfalt, scrijelind cu protecțiile mănușilor cu un zgomot ascuțit.

Am ridicat capul, privind neputincioasă la frumoasă mea motocicletă care își continuase încă mai bine de o sută de metri drumul fără mine, ca apoi să se dezechilibreze și să se răstoarne, învârtindu-se cu aceeași

rapiditate și apoi continuându-și răsucelile pe asfalt. Bucăți din ea se împrăștiară în toate părțile și după o ultimă săritură în aer, se prăbuși și alunecă, zgâriind la rândul ei asfaltul încă câțiva metri pana să se oprească în totalitate.

Am suspinat, închizând ochii pentru câteva minute, refuzând să privesc la imaginea din fața mea.

M-am ridicat încet, ignorând durerea surdă pe care o simțeam în genunchiul drept, mi-am scos casca și-am lăsat-o să cadă lângă mine, pe șosea.

— Ce naiba nu e în regulă cu tine?! am strigat. Pulsul îmi zvâgnea în urechi și mă luptam cu dorința de a lovi ceva. Strigătul meu se auzi disperat și urmat de ecou, iar câteva păsări zburară speriate dintre crengile copacilor de pe marginea șoselei.

Le-am urmărit zborul zbuciumat. Era o zi frumoasă, Soarele se pitise după câțiva nori și un vânt adia ușor, răcorindu-mi fața încă umedă de lacrimi și ridicându-mi câteva din şuvițele ieșite din coada în care îmi era prins părul. Mi-am scos mânușile și mi-am analizat palmele, flexându-mi încet degetele. Mă dureau și erau roșii, dar nu era nimic rupt. M-am aplecat după cască și, aruncându-mi mânușile în interiorul ei, am pornit șchiopătând către locul *crimei*.

Îmi simțeam corpul de parcă aparținea altcuiva. Un zumzăit enervant continua să-mi deranjeze urechile. Am scuturat din cap, încercând să scap de el, dar în zadar. Înaintam fără tragere de inimă, evitând să privesc spre bucățile din motocicletă, împrăștiate care mai de care pe asfaltul șoselei.

— Ce se petrece cu tine, Alis? Nu poate fi numai Max! am mormăit cu voce tare, oprindu-mă câteva secunde să-mi odihnesc genunchiul care îmi zvâgnea cu putere.

— Da, este clar că ceva s-a întâmplat și acolo, dar de ce nu ieși din starea asta?! Și ce naiba este starea asta? Depresie?! Cine a mai auzit

de un Ephialt cu depresie? Trebuie să fii tu prima, nu? Primul Ephialt care leșină ca o domnișoară amețită! Probabil că primul Ephialt care se răstoarnă cu motocicleta!

Am continuat să bodogănesc înciudată. Eram singură pe un drum pustiu, iar simplul fapt că puteam da glas tuturor frustrărilor, gândurilor care mă apăsaseră de aproape o lună fără să-mi fie teamă că observă cineva din jurul meu, era un motiv suficient să continui. Chiar dacă, în mod cert, păream nebună.

Eram perfect conștientă că nu doar Max provocase starea în care mă bălăceam. Încă dinaintea acelei zile în care promisem Hayabusa, simțisem adesea un fel de gol, o stare de apatie pe care oricât mă străduiam să o ignor, se încăpățâna să revină. O pusesem inițial pe faptul că eram în pragul unui război iminent cu Umbrele. De la incidentul cu membrii Consiliului Ephialtelor – dacă încercarea nenorociților ăloră de a scăpa de mine putea fi numită un incident – nimic nu mai stătea în calea lui Victor și a Umbrelor sale să se înmulțească și să revendice această lume doar pentru bunul lor plac.

Că eram oarecum responsabilă, nu ajuta stării mele de depresie. După cele întâmplare și poate și ca să se răzbune pentru înfrângerea și umilința suferită, membrii Consiliului dezvăluiseră lumii întregi că Victor, conducătorul Umbrelor, are acum tot ce îi trebuie ca să creeze noi Umbre și că vinovat pentru asta era un Ephialt pe nume Alisia Iacob. Da! Subsemnata!

— De parcă am avut vreo șansă să mă împotrivesc! am strigat, speriiind și de aceasta data câteva păsări care își luară zborul cu zgomot și pline de reproș.

Știau și fosilele alea că nu aș fi avut cum să împiedic ce s-a întâmplat, dar era mai bine ca lumea întreagă să mă urască pe mine decât să recunoască ei că au vrut să mă omoare doar pentru că era calea cea mai ușoară de a-l împiedica pe Victor să obțină ce dorea.

Oamenii se pot trezi mai ușor dimineța dacă au pe cine să arunce vina pentru toate nenorocirile din viața lor, și cum Victor și Umbrele lui întârziiau să-și facă cunoscute planurile – rămânând pitiți cine știe pe unde –, un țap ispășitor mult mai la îndemână, era de preferat.

De când ne mutasem în noua reședință împreună cu familia Panasis și alți câțiva membrii ai grupului pe care îl adunasem de când toate aceste întâmplări se buluciseră în viața mea, nu făceam altceva decât să ne pregătim pentru un atac iminent al Umbrelor, pentru acel moment în care acestea își vor face din nou apariția și vor revendica lumea ca aparținându-le.

Și oamenii aleseseră aceeași strategie. La mai puțin de două luni de la dezvăluirea Consiliului, se constituise Comisia Comunităților Unite, împuternicită să se ocupe cu apărarea atât a oamenilor cât și a Ephialtelor, în cazul unui război cu Umbrele. O armată fusese mobilizată exact pentru o asemenea eventualitate și care se antrena în fiecare clipă cu scopul de a ține piept luptei ce avea să vină. Ephialtele se grupaseră și ele în ceva asemănător. Iar Comisia Comunităților Unite le administra pe amândouă.

Și, în tot acest timp, în ciuda eforturilor deosebite și continue pe care Marcus, fratele meu mai mare le depunea fără răgaz, niciuna dintre aceste formațiuni nu voia să ne includă, în planurile sale.

Ca răspuns, micul nostru grup a decis să-și formeze propria armată. Locuiam acum cu toții în Sighișoara, un orașel micuț, spre Nord-Vestul Ținuturilor de Mijloc. Sophia, membrul dezertor al Consiliului și mentorul fratelui meu, deținea un mic castel exact la marginea vestică a acestui oraș. Decizia de a ne muta cu toții aici fusese, în mare parte, bazată pe faptul că, deși, la o primă vedere, spectaculosul castel părea inofensiv, era în realitate echipat și amplasat ca o adevărată fortăreață. În spatele său, dincolo de o curte generoasă, se înălța un masiv muntos

foarte abrupt și lipsit în totalitate de verdeață. Zidul natural se continua prin stânga castelului cu o pădure stufoasă și foarte deasă care se termina într-un râu cu o albie adâncă. Singura cale de acces spre intrarea în curtea castelului era un pod, destul de șubred, peste albia râului. În aceste câteva luni însă, până și interiorul fusese modificat încât era acum mai mult un sediu central al micii noastre armate decât o reședință pitorească de vacanță, cum probabil fusese conceput inițial.

Sophia nu oferise prea multe detalii despre proveniența proprietății sale, dar, oricum, nimeni nu se găsise să se plângă. Pentru un grup hăituit pe mai multe planuri, cum eram noi, fortăreața reprezenta o neașteptată și bine venită alinare. Ajunsesem să ne simțim oarecum în siguranță și ne acomodasem în acel pitoresc loc, precum în sânul unei familii. O familie pe care aveam de gând să o protejăm, chiar fără sprijinul autorităților, de orice natură ar fi fost ele.

Ne antrenam cu toții, concepeam planuri, discutam strategii, totul se învârttea în jurul aceluia moment în care va trebui să înfruntăm Umbrele. Iar Umbrele? Umbrele întârziiau să apară. Nimeni nu știa unde se ascundeau Victor și ai lui. Se auzeau din când în când zvonuri despre unul sau altul care a zărit o Umbră sau despre oameni care ar fi prezentat simptomele DMD-ului. Comisia trimitea echipe de fiecare dată să investigheze, dar confirmările sau infirmările nu mai erau comunicate.

Era un fel de liniște apăsătoare, absența Umbrelor îngrijora de fapt pe toată lumea. Cu toții ne așteptasem la o ripostă crâncenă și imediată din partea lor și așteptarea nu făcea decât să creeze mai multă panică. În plus, frații mei erau de părere că trebuia să fim pregătiți pentru orice.

Și în toată această atmosferă, un foc mocnit pe cale să se dezlănțuie, mai erau și stările mele, a căror explicație îmi scăpa printre degete.

După încă câțiva pași, am ajuns în sfârșit la locul în care Hayabusa mea zăcea răsturnată, zgâriată și parcă la fel de deprimată ca mine.

— Îmi pare rău frumoaso! Ce ne facem acum? am îngânat încet, lăsându-mă pe vine și trecându-mi palma dreaptă pe tabla scrijelită, pe care încă se mai puteau observa însemnele specifice de culoare roșu-intens.

Am simțit lacrimi proaspete alunecându-mi pe obraz și golul, prezent tot mai des în interiorul meu, adâncindu-se. Am rămas așa câteva momente, apoi m-am ridicat și mi-am scuturat capul în încercarea de a ieși din starea în care mă cufundam, în speranța că am să scap, în sfârșit, de zumzăitul enervant din urechi.

Uitându-mă de jur-împrejur, am hotărât că nu pot să mai stau în mijlocul drumului. Da, era o sosea destul de pustie, dar asta nu garanta că un alt nebun ca mine nu va veni gonind cu viteză în cine știe ce alt vehicul. Nici motocicletă nu o puteam lăsa în drum. Concentrată să găsesc o modalitate să o apuc fără a o dezmembra de tot, mi-am scos mânușile din cască și mi-am așezat-o pe cap, pentru a-mi elibera ambele mâini pentru acțiune.

— Alis! Răspunde, fir-ar! se auzi din interiorul căștii și am sărit ca arsă, recunoscându-i printre bâzâitul – care tot de acolo venea și nu din capul meu, o veste minunată – vocea precipitată a lui Andreas.